

90 Jorie Graham

IMA

(KÍSÉRLET 2003. JÚNIUS 14-ÉN)

Ma reggel pirkadat előtt nincsenek csillagok megpróbálom újra.
Akarom hogy megmentsenek de mitől. Kaliforniai kutatók
kimutatták hogy a sebzett szív okoz annyi gyötrelmet
az agy fájdalomközpontjában mint a fizikai sérülés.
Az újság az ajtó előtt várt a lépcsőfordulón.
Leguggoltam érte majd bejöttem. Felveszem korábbi
pozíciómat. Térdek feszesen, az arc benyomódik. Arra egy kanyon
tűnik elő. Nincs benne fény, mégis ott van, de aztán
semmi. Képbe kerül a szemét,
tudom, hogy oda
temetik a szemetünket, hogy több százmillió évig fog tartani
a hegyekben, hogy próbálják elfedni jelekkel nem
tudják hogyan fejlesszék a nyelvet
ami a messzi jövőben is kommunikálja majd
azt mondja ne nyisd ki, mérhetetlenül
halálos, hátrálj vissza, tűnj el, zárd rá a tetőt, zárd be
az ajtót. A kanyonok, ahol az arcom teljes súlyával
a kezemen pihen, gerincei csak az elásott
szeméig futnak. Ha nő is szépség a hegyoldalban,
szépség a részletekben – a kis sivatagi levél
prémes fonákja jut eszembe, csak mint gondolat –
a zsályaszerű sokágú valami a kék virágokkal – poszgas
aljnövényzet nő – nyálmomok száza a falakon amerre a
csigák jártak
az első fényt levezetve
sima sugárútjaikon egy fajta maghoz – mindez *csak*
elméletileg nem a zárt arcomon át próbálom
beengedni azt, ami megmenthet minket – ha
van is szépség sokaságából hiányzik formailag van

csak jelen igyekszem őszintének lenni nem hagyatkozom
a szerencsére többé próbálom az anyagot
saját kezembe venni. Kéz szív kéz.
Agy fájdalomközpontja aludj. Próbálok
emlékezni. Ami valaha volt innen
nem felfogható. Az itt teljesen itt van. Ez a gond.
Eltávolodom a testtől. Teljesen magam vagyok
ezen a helyen. Egy amerikai városban. Hogy
áldozatot hozzak. De mit. Mentsd meg a szeretteimet. Mentsd
meg a gyermekem. Mentsd meg most. Pusztítsd el ezt a szönyeget
az ablakokat a falakat végy el tőlünk mindent ami hamis
fizetségként. Hagyj a levegőben zuhanni.
Mentsd az élni akarást, mentsd az ember
alkotóelemét. Ne. Mi az alkotóelem. Ó,
mentsd a gyermekem, az egyetlen gyermekem.
Minél inkább a szőnyeghez nyomódom, annál magasabbra érünk
a kanyonon. Mükénében is megmáztuk ezt a kanyont,
fel, fel a városon át a trónszobába az ormon.
Még mindig állnak az oszlopok. Kilátás két óceánra és két
tartományra. Ahol a Király és kísérete a híreket fogadja. Itt. A
költőt bevezetik. Hogy megénekelje ami történt. Pont itt.
Ezen a helyen. A hang éneklitörténetét. Hosszú, lassú, részletes. Mindnyájan
várnak. Hallgatják az iszonyú kimenetelt. Részletesen.
Az énekes toroknyílását. A hallgatóság néma
teste, magasan az előörs, 3000 éve,
Agamemnon háza, a jövő nyitánya. Ott. Az énekes nyitott száján
keresztül. Mi történt,
mi jöhet még. És körülveszi őket a némaság, amikor vége
a dalnak. És az énekes néma. A kelyhek üresek.
A hajnal készül az egészet újrainyitni. A hajnal épp
az elme belsejéből újra kifordítja. A fény szinte látható
a távoli dombokon. Ó, ki fogja meghallani. Ha eljön csak cselekvésre
lesz idő. Tarts minket a mondásban mondom a falnak arccal.
Tarts minket történetben. Ne kényszeríts vissza a cselekvés
poklába, csak azt tudjuk, hogyan gyilkoljunk. Amint felhagyunk az énekkel
csak azt tudjuk, hogy keljünk fel és sétáljunk ki a szobából és kezdjünk
elválasztani, ezt attól, ezt attól, ezt attól – és a fájdalom,
a fájdalom lesiklik az agy redőibe és befészkel.

Nézd, a lépések feljebb visznek minket át a sötétben, hallom,
még ha nem is látom őket, tovább haladunk felfelé,
ezt, azt, ezt, azt és a fájdalom végigsiklik,
be az agyféltekék finom réseibe felfelé

92 utazunk, és a fájdalom befészkel, és a fájdalom megtalálja a pontot, ami
nem felejt,
és én idebent vagyok, itt vagyok.

(Fordította: Zilahi Anna)

